

Egy talpalatnyi boldogságdarab
szőlőhúta, szürkearcu névjegye
fekszik előtted s kérdi, érted-e,
miképp van, hogy előbb meg kell keresni
s elvesztetni csak azután lehet.
Míg érte nyulsz: olyan könnyű elesni,
de ha elérted, mindent megvehet.
Te visszakerdesd: minek létezik
s ha már létezik: miért nincs soha?
Ki véle bír, attól nem kérdeszik,
hány iskolákat végzett és vajjon
mit hisz, mikor jött, honnan érkezik,
gyalog, kocsin, tutajon, léghajón,
vagy hogy miképp és mily módon szereste
a létezés e pompás jogcímét.
Nem vizsgálják meg gazdája szívet,
csak süvegelik reggel, délben, este,
annyiszor, ahány ott lapul mögötte
e silány jegy papírtestvériből.
Hány sóhaj száll e pillanatban égnek:
miből, miből, én Istenem, miből?
S a kérdésre csak egy a felelet,
miatta milliók gyehegnán égnek:
ez a drága, gonosz papírszelet.
Mi volt vajjon? Kopott farmer adója?
Utolsó tétel főkönyv zárlatán?
Wall streeti bankár dus borra valója?
Orgyilkos bére? Jóég tudja tán!
Csillagszámnyin iöttünk Amérikába,
tötok, tatarok, svédek, magyarok,
Bizton híven, hogy uccán mérik ám a
zöldszürke dollárt, se szeri, se száma,
Hamar teli lesz vele a marok
s e papir lebegett szemünk előtt.
Ma történt, csunya, ködös délelőtt,
hogy megszólított valaki a sarikon:
éhes vagyok, miszter, éhes vagyok!
Éreztem: biborba borul az arcom
s hogy a legfőbb s legelérhetetlenebb
jó itt a Földön egy karó kenyér,
főleg, ha nincs. A boldogság ezér'
a bankjegyér' megvásárolható
és mind az a fel nem sorolható
boldogságtartozék, minek csak része
egy koncertjegy, egy nagy doboz szivar,
királyságoknak fele és egésze,
meleg fürdő, egy új regény: "Vihar",
rang, nő, autó, cylinder, cimbalom
és biztosított díszes sirhalom.
Ránézek újra. George Washington arca
nyugodtan, méltósággal visszánéz.
A tülekedő nagyvilág szemében
Amerika: dollár, ez az egész,
egy régtelen nagy dollárpénz csupán
s foggal-körömmel, okosan-bután
egy darabkájáért úgy küzdenek,
mint valaha görög félistenek
tudtak, hozzájuk méltó pályadíjért.

— SZIKLAY ANDOR VERSE. —

EGY DOLLÁR

